

Dvanásť

„Naozaj nechceš ísť dnu?“

Krútim hlavou a na chvíľku sa nám s Judeom stretáva pohľad. Potom svoju pozornosť upriamujem na prázdne, zimou poznačené stonky, na ktorých ešte nedávno kvitli krásne ružové a fialové begónie – lemovali cestičku od príjazdovej cesty až k jeho dverám.

„To chceš fakt cez to všetko prejsť?“

Prikyvujem. Uvedomujem si, že by som mala aspoň na jednu jeho otázku odpovedať verbálne. V tejto chvíli sa však necítim na to, aby som čokoľvek povedala. Neviem prestať myslieť na tú poslednú chvíľu s Damenom – na jeho slová, že je možné, že sa už nikdy nevrátim, že sa stratím v bahne a nebudem vedieť nájsť cestu späť. Spomínam si, ako si ma priťahol do náručia, chvíľku ma podržal a potom vybehol z izby. Vzápätí sa ku mne vrátil a znova objal, takmer proti svojej vlastnej vôli. Jeho objatie bolo teplé, plné vášne, plné lásky, také... rýchle, akoby presný opak jeho chladných a vecných slov.

Cítila som jeho vnútorný boj a bola si vedomá, že sa snaží odosobniť od možných následkov môjho rozhodnutia, o ktorom si je istý, že mu zlomí srdce. No aj tak som čakala niečo viac.

100 Alyson Noël

Vedela som, že cestu musím podstúpiť sama a trvala som na tom, že po nej môžem kráčať iba ja. Aj tak som si však bola istá, že ma do Letozeme minimálne odprevadí.

Pokúšam sa tieto myšlienky zahnať a vravím si, že by som sa mala sústrediť na to, čo sa deje teraz. Na to, ako Jude stojí predou mnou, každý sme na inej strane dverí.

„A kde je Damen?“ nazerá mi ponad plece na prázdne miesto za mnou, a potom si ma pozorne prezerá. „Ide s tebou, nemám pravdu?“

Dívam sa dolu, až príliš si vedomá toho, ako sa mi príšerne sťahuje hrdlo a ako ma začínajú páliť oči. Zvyčajne to znamená, že mi tvár za chvíľku začnú zalievať slzy. Okamžite ten pocit zaháňam. Nedovolím si plakať.

Nie tu.

Nie pred Judeom.

Nie za nič, čo som sa sama rozhodla podstúpiť.

Nakoniec sa dávam dohromady a vravím: „Idem iba ja, toto je nič, čo musím urobiť sama. Lotus to povedala absolútne jasne.“ Mykám plecami, akoby o nič nešlo, a dúfam, že to tak bude cítiť aj Jude.

Opiera sa o dvere, dlane má hlboko zaborené v predných vreckách a z jeho grimasy mi je jasné, že si myslí niečo úplne iné. Rád by zistil, čo sa stalo medzi mnou a Damenom.

No preto tu nie som, a tak tieto myšlienky rýchlo zavrhum. Dívam sa mu do očí a vravím: „Počuj, len som sem chcela na chvíľku prísť, aby som sa ti poďakovala. Za to, že si bol taký dobrý priateľ a že si pri mne stál počas všetkých tých... životov.“

Vzdychá a díva sa skrze mňa na ulicu za mnou. Vydáva niečo ako sarkastický povzdych, niečo medzi zafrflaním a zastonaním a napokon vraví: „Ever, možno by si si mala odložiť svoju vďačnosť pre niekoho, kto si ju naozaj zaslúži. Žia-

den z mojich krokov sa pre teba napokon neukázal byť nijako nápomocný. Vôbec som ti nepomohol a ak mám byť úprimný, väčšinou sa stal presný opak. Vždy som všetko iba pobabral a zmenil na horšie. Zdá sa, že mám zlovyk vždy všetko poriadne zamotať.“

Nemá zmysel jeho slová popierať. Rýchlo súhlasím a ticho dodávam: „No dobre, ale aj napriek tomu mám pocit, že to nie je tvoja vina. Keď nič iné, som si takmer istá, že je to tvoj osud.“

Jude nakláňa hlavu nabok a škrabká sa po zarastenej brade. „Takže môj osud je kaziť ti život?“ Skepticky sa na mňa díva. „Nie som si istý, čo si mám o tomto myslieť.“

„Nuž nie, nie *len* to. Som si istá, že má toho život pre teba v talóne omnoho viac, napríklad aj veci, ktoré nemajú so mnou nič spoločné. Chcem len povedať, že je to niečo ako náš kombinovaný osud, chápeš? Možno sa my dvaja stretávame počas všetkých tých storočí z dôvodu, o ktorom sme ani jeden z nás predtým nepremýšľali.“ Pozerám sa na neho a pokúšam sa zistiť, ako to vzal. Hlavu má naklonenú nabok, až mu na tvár padajú vrkôčiky vlasov a celú ju zahaľujú. „Takže,“ začínam sa cítiť trochu ako blázon, že som sem vôbec prišla. „Dúfam, že táto cesta odhalí práve toto a hádam aj omnoho viac.“

„Už si sa teda rozhodla?“ Odhrňa si vlasy z tváre a díva sa na mňa modrozelenými očami.

„Vyzerá to tak,“ pokúšam sa o úsmev, ale celkom mi to nejde.

Jude prikyvuje a trochu sa chveje, ako keby v sebe niečo zadržoval. Akoby zvädzal vnútorný boj medzi túžbou úprimne a zo srdca niečo povedať alebo vysloviť slová, aké mu káže rozum. Napokon sa rozhoduje ísť druhou cestou a vraví: „Tak ti želim na tvojej ceste všetko dobré, nech tvoje kroky vedie sám Boh.“

102 Alyson Noël

Jude sa odkláňa od dverí, akoby ma šiel objat, no v poslednej chvíli mení rozhodnutie a ruky mu voľne klesajú k telu.

A skôr ako tá chvíľa môže byť ešte nepríjemnejšia a trápnejšia, než už aj tak je, pristupujem k nemu a pevne si ho k sebe priťahujem. Chvíľu ho držím a tento moment sa mi zdá dlhý ako večnosť. Potom sa od neho odťahujem.

Som si vedomá Judeovej energie, jeho zvyčajnej pokojnej a veľmi príjemnej upokojujúcej vyrovnanosti, ktorá mnou prechádza ako vlna.

Ten pocit vo mne pretrváva, aj keď sa otáčam a kráčam od neho preč, aby som sa mohla ísť rozlúčiť s ostatnými blízkymi priateľmi.

Zastavujem sa aj pri Milesovom dome, ale nie je doma. A tak idem k Ave a za dvojičkami, no ani ony nie sú doma. Pristavujem sa pred Haveniným starým domom, v ktorom bývala so svojím malým bratom Austinom a ich rodičmi. Parkujem na ulici a vidím pred domom tabuľu, na ktorej je napísané NA PREDAJ. Z otvoreného domu vychádzajú alebo doň vchádzajú možní kupci. Zaujímalo by ma, či jej rodičia zistili, že je preč a už sa nikdy nevráti. Možno ešte stále pozerajú akoby cez ňu a vidia všetko ostatné, len nie ju, tak ako v časoch, keď ešte žila. Moja nálada je už beztak veľmi pochmúrna, a tak idem aj okolo Sabininho domu. To je však všetko, čo som odhodlaná urobiť. Nezastavujem sa tam ani nejdem dnu. Potichu som sa s ňou rozlúčila už včera večer.

Nemám dôvod sa tu viac zdržovať, a tak idem do vedľajšej ulice, parkujem auto na obrubníku, zatváram oči a predstavujem si portál, ktorý ma vedie do Letozeme. Pristávam na obrovskej voňavej lúke plnej pulzujúcich kvetov a rozochvených stromov. Na chvíľu sa zastavujem a užívam si túto čís-

Nesmrteľní 103

tú a nepoškvrnenú nádheru vôkol mňa. Je to nepredstaviteľné množstvo krásy, lásky a všetkého dobra. Potom hľadám cestičku vedúcu na miesto, ktoré je presným opakom. Musím nájsť miesto, kde sú všetky stromy holé a bez listov, kde nerastú kvety a nefunguje mágia ani zhmotňovanie.

Moja teória o tomto mieste sa potvrdzuje hneď, ako zbadám tenký pruh bahna a blata vedúci od Haveninho hrobu až na samý začiatok územia, na ktoré som nadabila prvýkrát.

Rastie to.

Neustále sa rozpína.

Hoci ma to vôbec neprekvapuje, netuším, ako to zastaviť. Nemám predstavu, čo urobím, keď tam prídem. Na túto chvíľu, na všetky možnosti, ktoré by ma mohli čakať, som sa v myšlienkach usilovala pripraviť už predtým, no na toto, čo vidím pred sebou, som sa nepripravila ani náhodou.

Zastavujem sa, od údivu sa mi otvárajú oči doširoka a sánka klesá prakticky až ku kolenám, keď pred sebou vidím Judea, Avu, Romy, Rayne a *Milesa*? Stoja predo mnou a čakajú na mňa.

Jediný človek, ktorý tu, žiaľ, chýba, je Damen.

„Ako ste...“ Hlas sa mi láme, keď sa dívam na Milesa, to najväčšie prekvapenie zo všetkých.

„Chvíľu to trvalo a potrebovali sme viac pokusov, no keď sme si naše energie rozdelili medzi štyroch a ešte sme pripojili Milesovu neutíchajúcu túžbu ťa vyprevadiť na cestu, nakoniec sa nám to podarilo.“

„Dúfam, že najprv ste mu ukázali krajšie časti Letozeme,“ striasa ma pri myšlienke, ako sa asi musel cítiť, keď najprv vstúpil do krásneho, žiariaceho, jagavého závoja, a potom sa zjavil na tomto tmavom a neutešenom mieste.

„To až neskôr,“ vraví Ava. „Trochu sme sa ponáhľali, aby sme ťa zastihli skôr, než odídeš.“

104 Alyson Noël

„Ale prečo?“ Dívam sa na Judea správne sa domnievajúc, že to bol on, kto ich zavolať, aby sa tu so mnou stretli, hneď potom ako som od neho odišla.

„No preto, lebo si zaslúžiš poriadnu rozlúčku,“ vraví Romy a lakťom udiera sestru do brucha, až kým aj Rayne neochotne prikývne.

„Ja, ja neviem, čo na to povedať,“ preglgam a vravím si, že sa pred nimi nemôžem rozplakať.

„Nemusíš povedať nič,“ vyškiera sa Miles. „Veď ma poznáš. Čo sa týka rozprávania, som mimoriadne schopný povedať všetko aj za ostatných.“

„No, to je pravda,“ smejem sa a stále si neviem zvyknúť, že ho tu vidím.

„Och, aby sme nezabudli na darčeky,“ pripomína vzrušene Ava.

Chcem vyzerat nadšene, no netušim, čo s tými darmi budem robiť a či si ich budem môcť do tmavej časti Letozeme zobrať, nech už je to kdekoľvek. Táto obava je zahnaná v momente, keď Rayne vystupuje vpred, pristupuje ku mne a ukazuje mi, že mám skloniť hlavu. Potom mi na krk vešia malý strieborný talizman na úzkom pásiku kože.

Prívesok beriem do prstov a dvíham ho, aby som si ho mohla lepšie obzrieť. Nie som si celkom istá, ako si mám interpretovať odkaz, ktorý sa za týmto príveskom skrýva. Najmä keď si uvedomím, že mi ho dala práve Rayne.

„To je Ouroboros?“ vyvalujem oči, hlas mám ostrý, obočie nechápavo nadvihnuté.

„To je odo mňa a od Romy,“ vraví, oči má veľké a vážne. „Má ťa ochrániť. Damen mal pravdu, tento znak vôbec nie je satanský. Dúfali sme, že ti pripomenie, kde si začala a kde máš skončiť a že sa na tom istom mieste znova nájdeš.“

„A to je kde?“ pýtam sa a nespúšťam z nej oči.

„Naspäť tu, s nami všetkými,“ vraví srdečným hlasom.

Jej rozdvojená povaha a schopnosť byť niekedy prívetivá a inokedy chladná, zvlášť keď sa to týka mňa, ma veľmi mátie a nevyznám sa v nej. Spomínam si na starého muža, ktorého som náhodou raz stretla v Letozemi. Trval na tom, že dvojčičky majú presne opačnú povahu, než na akú som bola zvyknutá. Vravel, že Rayne je tá, ktorá je tichá, a že Romy zas zaťatá. Zaujímalo by ma, ako často sa hrajú s ľuďmi túto hru.

Skôr ako dokážem v hlave sformulovať nejakú odpoveď, pristupuje ku mne Ava a dáva mi malý lesklý kryštálový kameň. Je prekrásne modrozelený a trocha mi pripomína Judeove oči.

„To je kavansit,“ vysvetľuje Ava a pozorne si ma obzerá. „Podporuje intuíciu a psychické liečenie. Taktiež povzbudzuje k hlbokkej sebareflexii, inšpiruje človeka k novým nápadom a pomáha, aby si spomenul na zážitky zo svojich predchádzajúcich životov.“

Pohľady sa nám stretávajú a zostávame tak dlho. Avin pohľad je veľavravný a ja si želám, aby tu bol Damen a počul, čo mi povedala.

Prikyvujem, ukladám si kameň do vrečka a otáčam sa k Judeovi. Nie preto, že by som očakávala, že od neho niečo dostanem, ale vidím, ako žiari a plápolá jeho aura. A z toho, ako vyžaruje jeho energia, usudzujem, že mi chce niečo povedať.

„Idem s tebou,“ vraví napokon.

Nechápavo sa na neho pozerám a nie som si istá, či som počula správne.

„Naozaj. To je môj dar. Idem na tú púť s tebou. Nemala by si ju absolvovať sama. Neželám si, aby si ju prešla sama.“

„Ale ty nemôžeš,“ vravím rýchlo a ani nemám príležitosť sa nad tým zamyslieť. No zdá sa, že to bola správna reakcia.

106 Alyson Noël

Veď ak nemôže ísť Damen, tak potom nemôže ísť ani Jude. A ani nie je dôvod, aby som ho do tohto ťahala viac než doteraz. „Ver mi, veľmi si tvoje odhodlanie vážim, naozaj, ale inštrukcie, ktoré mi dala Lotus, boli viac ako jasné. Musím cestu absolvovať sama. Bez teba, bez Damena, aby som sa mohla spoľahnúť len sama na seba. Je to môj osud a po tejto ceste môžem kráčať iba ja.“

„Myslel som si, že naše osudy sú poprepletané, sama si to povedala.“

Na chvíľu som ticho a neviem, čo na to povedať. Dívam sa na dvojičky, na Milesa, potom na Avu a znova na Judea. Snažím sa v hlave opäť prehrať všetko, čo práve povedal, keď ju zrazu cítim.

Lotus.

Už je tu.

Otáčam sa, inštinktívne ju nachádzam pohľadom a uvedomujem si, že vyzerá staršie, než keď som ju videla naposledy. Omnoho krehkejšie, zraniteľnejšie a unavenejšie. Jej pohyby sú pomalé, ale rozhodné. Štíhrou postavou sa mierne nakláňa dopredu, vlasy má rozpustené, nezapletené do zvyčajného vrkoča. Dlhé striebrosivé pramene jej voľne dopadajú na plecia. Povievajú vo vetre, vznášajú sa jej okolo hlavy a ich farba akoby splývala s farbou jej pleti. Je taká bledá, až sa zdá, že jej oči sú ako dva veľké, obrovské akvamarínové kamene spadnuté do zasneženej krajiny. A tentoraz, na rozdiel od toho, ako som ju videla naposledy, sa celou váhou opiera o starú, vyrezávanú drevenú palicu. Prstami zvierá rúčku a drží ju tak pevne, až sú jej staré hrboľaté ruky takmer biele. Zdvíha hlavu a pristupuje ku mne. Obzerá si ma stareckými očami a od radosti sa usmieva.

„Adelina,“ skláňa sa a zastavuje len pár metrov odo mňa. Nespúšťa zo mňa oči, akoby si ešte nevšimla, že mám pri sebe

Nesmrteľní 107

spoločnosť. „Si pripravená vydať sa na cestu? Si pripravená ma oslobodiť?“

„Takže to je to, čo mám urobiť?“ Pozorne si ju obzerám a jej slová akoby do mňa zasiali nové zrníčko pochybností a odštartovali vlnu otázok, aký má vlastne zmysel to, čo sa chystám urobiť.

„Už sme na teba čakali dlho. Iba ty môžeš absolvovať túto cestu, len ty dokážeš odhaliť pravdu.“

„Ale prečo iba ja?“ pýtam sa. „Prečo so mnou nemôže ísť Damen alebo Jude?“

„Prosím,“ šepká hlbokým hrdelným hlasom, ľavú ruku si pritíska na srdce a skláňa sa predo mnou. Na prstenníku má nastoknutý úzky, zlatý prsteň, ktorý žiari tak, že sa to nedá prehliadnuť. Zamýšľam sa, či ho mala na prste nastoknutý vždy. Ak áno, ako je možné, že som si ho nikdy predtým nevšimla? „Musíš sa rozhodnúť a jednoducho uveriť.“

Po prvýkrát odkedy prišla, sa otáčam k svojim priateľom. Vidím, ako sa na ňu dívajú s takým úžasom i odporom, až premýšľam, či vidia niečo, čo som si nevšimla.

Keď sa však k Lotus opäť otáčam, vidím presne to, čo oni. Stúpa z nej krásne zlaté svetlo. Rastie z jej najhlbšieho vnútra a expanduje, až kým nie je všade okolo nej.

„Už si pripravená?“ Dáva sa na mňa a tvár jej tak žiari, až musím prikývnuť, pretože jej nedokážem odolať.

Dvíha svoj pokrivený starý prst a volá ma, aby som vykročila za ňou, aby som urobila prvý krok v ústrety svojmu osudu, o ktorom sama ešte veľa neviem.

Otáčam sa k priateľom, aby som im zamávala na rozlúčku, a vidím ako Miles, Ava a dvojičky mávajú naspäť. Jude však ešte stále stojí priamo za mnou.

Chcem mu opäť vysvetliť, prečo túto cestu musím podstúpiť sama, keď sa Lotus zastavuje a dáva sa ponad plece na

108 Alyson Noël

Judea, akoby si ho predtým nevšimla. Pozorne si ho premeriava a zdá sa, že ho svojím spôsobom rozpoznáva. Potom, na moje prekvapenie, máva na neho rukou a pozýva ho, aby sa k nám pripojil.

„Toto je aj tvoj osud. Odpovede, ktoré hľadáš, máš teraz na dosah,“ vraví múdрым hlasom.

Dívam sa najprv na ňu, a potom na Judea. Premýšľam, čo tým chcela povedať, no ona sa mi znova otáča chrbtom. Keď sa dívam na Judea, vidím, že je z toho rovnako zmätený ako ja.

Lotus nás vedie močariskami, lesom plným vyschnutých stromov a ostrých haluzí, ktoré sú úplne bez lístia aj napriek tomu, že stále prší. Pohybuje sa s prekvapujúcou istotou, hoci ja mám čo robiť, aby som jej stačila. Nespúšťam oči z jej šije, nechcem ju ani na chvíľu stratiť z dohľadu. Po celý čas si uvedomujem za sebou Judeove kroky.

Hoci som veľmi vďačná, že je so mnou a že mám spoločnosť, nemôžem si pomôcť, ale stále si hovorím, že by tam nemal byť on ale Damen.

Damen by mal kráčať po tejto ceste spolu so mnou. To on chcel ísť, aby ma ochránil, aj napriek tomu, že nesúhlasil, aby som do toho išla.

Nie je správne, že je tu so mnou Jude.

Ideme dopredu, kráčame za Lotus a ja mám pocit, že takto ideme nekonečné míle. Chcem sa jej spýtať, ako ďaleko ešte musíme ísť, keď konečne dorazíme do cieľa.

Viem to v momente, keď tam prídeme.

Krajina je v podstate nezmenená. Zem je ešte stále zaľatá, neustále prší a okolie stále vyzerá rovnako bezútešne a bez života. No aj napriek tomu som presvedčená, že sme na mieste. Vzduch je totiž iný. Chladnejší. Teplota klesla tak nízko, až si želim, aby som bola oblečená v niečom teplejšom než len v starých džínsoch a tričku s dlhým rukávom. Ale ešte

Nesmrteľní 109

viac ako chlad si uvedomujem, ako okolie a priestor pred nami žiaria a svietia. To svetlo sa veľmi podobá žiariacemu svetelnému závoju, ktorý vytvára portál do Letozeme. Ako by nastala zmena v celkovej atmosfére. Krajina je v akomsi jemnom opare, je zahmlená a všetko okolo nás má zrazu neostré kontúry a len naznačuje, čo leží pred nami.

Lotus sa zastavuje, dvíha ruku k čelu a obzerá si okolie a celú scenériu pred nami. Stojím pri nej a Jude z opačnej strany vedľa mňa. Zaujímalo by ma, či bude ešte stále trvať na tom, že chce pokračovať, keď sme dorazili až sem.

Otáčam sa k Lotus a dúfam, že mi dá niečo ako inštrukcie, nejakú radu, či povie slová plné múdrosti. Som ochotná prijať prakticky čokoľvek, no ona len ukazuje priamo pred seba a naznačuje mi, aby som pokračovala ďalej, aby som urobila veľký krok v ústrety miestu, ktoré ani nevidím.

„Ale čo budem robiť, keď tam prídem?“ pýtam sa prosebne trasúcim sa hlasom.

Namiesto odpovede sa otáča k Judeovi a vraví: „Chod' dopredu. Uč sa. Keď bude čas vrátiť sa, zistíš to.“

„Ale... veď ja idem s Ever... *alebo nie?*“ Dívá sa na mňa, na ňu a výraz jeho tváre je zmätený rovnako ako ten môj.

Lotus netrpezlivo gestikuluje a ukazuje smerom vpred. Dívam sa tam, kam ukazujú jej staré pokrivené prsty, no musím niekoľkokrát za sebou žmurkať, aby som videla, čo vidí ona. Nech sa však snažím koľko chcem, jediné čo vidím, je rozmazaný hologram. Iba tiene, ktoré by mohli znázorňovať dedinu aj s ľuďmi, no pokojne to môže byť aj hocičo iné.

„Tvoja cesta sa začína tu. A kde sa skončí, to musíš zistiť sama.“

Jude ma berie za ruku, rozhodnutý ma podporiť a ísť so mnou, no ja ešte nie som pripravená.

110 Alyson Noël

Hoci ho mám rada, moje srdce patrí Damenovi. Len jeho chcem mať na tejto ceste po svojom boku, vlastne na akejkoľvek ceste môjho života.

Lotus sa dotýka mojej ruky a do dlane mi vtíska malé hodvábne vrecúško. Pevne ho zvieram v dlaniach a ona vraví: „Všetko, čo si myslíš, že by si mohla potrebovať, je tu. A ty sa rozhodni, čo to znamená.“

„Ale ako? Ako to budem vedieť? Ako?“ Chcem jej položiť milión ďalších otázok, ktoré sa mi preháňajú v myšli.

No ďaleko sa nedostanem. Dívá sa a vraví: „Ver. Dôveruj. To je jediný spôsob, ako sa posunúť ďalej.“

Pobáda ma, aby som už išla a postrkuje ma prekvapivou silou vpred. Nemôžem si pomôcť, ale musím sa obzrieť. Dívam sa vôkol seba zúfalo hľadajúc Damenu, akoby len to, že ho tu veľmi chcem, malo silu ho na toto miesto transportovať.

No nikde ho nevidím. Plecia mi klesajú, skláňam hlavu a robím prvý krok. Jude je priamo vedľa mňa a drží ma za ruku.

Obaja ideme opatrne vpred, smerom k niečomu, o čom nič nevieme. Netrvá dlho a cítime, ako nás priťahuje akási neodolateľná sila. Je to ako krútiaca sa masa energie, špirála či vír, ktorý nás nasáva dnu. Chcem sa do toho ponoriť a vstúpiť tam, keď v tej chvíli niečo cítim.

Známy pocit mravčenia a tepla.

Čoskoro nato počujem, ako žalostne kričí moje meno.

Otáčam sa včas, aby som videla bolesť v jeho očiach. Bolesť z toho, že ma vidí s Judeom a myslíš si, že som ho za neho vymenila.

Púšťam Judeovu ruku a bezmocne sa dívam, ako ho pohlcuje vír, zatiaľ čo ja sa pokúšam zostať tu a bojovať s týmito dvoma svetmi.

Vystieram ruky, prstami sa márne snažím zachytiť Damenu, a hoci ku mne veľmi rýchlo priskakuje, nie je dosť rýchly

Nesmrteľní 111

na to, aby sme sa spojili. Naše ruky sa sotva dočiahnu, končekmi prstov sa letmo dotýkame a narýchlo sa nám stretávajú pohľady. Než sa nadejem, nemôžem to už zastaviť.

Som vyrvaná z jeho dosahu.

Stratená vo víre.

Rútim sa na neznáme miesto a do neznámeho času.

Uvedomujem si len, že Damen je tu, tu niekde, no neviem ho nájsť.

Som na ceste naspäť.

Na absolútny začiatok.

Začiatok úplne všetkého.